

**NÉHAI
MÁDI JENŐ
A MAGYAR POLITIKAI FOGLYOK
SZÖVETSÉGE
VOLT ORSZÁGOS ELNÖKE
(1931–2012.)**

Dunapatajon születtem, 1931. február 1-jén.

Végzettségem: BME Gépészmérnöki Kar, hadmérnök, diplomáztam 1954-ben

Repülő hadmérnök voltam, Kalocsán és Kecskeméten, két esztendeig álltam a légierő alkalmazásában. Időnként Pestre jöttem, a Tiszti-házba, ahol a Petőfi-kör tartotta rendezvényeit, itt ismerkedtem meg velük.

1956-ban a Kecskeméti Repülő Hadosztály megbízott főmérnöke voltam, amikor Tiszakécskén a tüntetőkre lőttek repülőgépekről. A sebesülteket Kecskemétre hozták, odahívtak, hogy nézzem meg, mit csináltak velük. Tiszti gyűlést hívtak össze, ahol felszólaltam – amit nem szoktam –, többek közt a következőket mondtam: „*Tisztelem, becsülöm azt a Szovjetuniót, aki leverte a fasisztákat, de gyűlölöm és megvetem azokat, akik idejöttek, mint barát, és megerősakolták anyánkat, testvéreinket.*” Ennek az lett a következménye, hogy október 30-án a megalakuló Forradalmi Tanács alelnökévé választottak.

Érdekességként megemlítem, hogy az irodámban működött a Katona József Rádió.

November 3-án én voltam az ügyeletes, amikor is 4-re virradóra a szovjet csapatok körülvették a repteret harckocsikkal, és egy NKVD-s ezredes felszólított annak átadására. Az **NKVD** az orosz *Narodnij Kommisszariat Vnutrennih Gyel* rövidítése, Belügyi Népbiztosságot jelent.

Nem volt más választásom, át kellett adnom nekik a repülőteret.

November 6-án letartóztattak, s 10-én, körülbelül huszad magammal Debrecenbe vittek. A vád az volt, hogy szovjet katonákat agyonlövettem, és elásattam őket (természetesen nem találtak tetemeiket.) December 2-án elengedtek, és december 6-án – saját kérésemre – leszereltem.

Azonban 1957. február 13-án ismét letartóztattak. Akkor már Pesten dolgoztam. A Fő utcába vittek, onnan a Gyűjtőbe, majd a Kisfogházba, onnan pedig Szegedre. Első-fokon 12 évre ítélték, másodfokon 8 évre. A Gyűjtőfogházba kerültem, majd pedig 1958-ban Vácra, és 1959-ben a Gyűjtőfogház Kisfogházába, ahol az akkor alakuló rendőrségi motorkerékpárok nagyjavítását műszakilag irányítottam.

1962. június 2-án szabadultam.

1962-től az IKARUS tervezőmérnöke, majd főkonstruktor, a budapesti gyár műszaki főmérnöke, majd a vállalat műszaki igazgatója, vezérigazgató-helyettese lettem. Részem volt – többek között – a 200-as típuscsalád, a csuklós buszok és trolis tervezésében, és az USA-ba szállított autóbuszok kifejlesztésében; illetve az amerikai–magyar vegyesvállalat megalapításában – amely ma is működik. Houstonban például cseppfolyós- és komprimált gázzal működtetett autóbuszokat fejlesztettünk ki. Hasonló megoldást Magyarországon is alkalmaztunk, például Szegeden.

1978-ban, az IKARUS akkori vezérigazgatója, Nagy Gábor, elérte, hogy mentesítést kapjak a büntetés hátrányos következményei alól.

1991-ben rehabilitáltak, és alezredessé léptettek elő.

1996-ban vonultam nyugdíjba.

1996-tól a Gépipari Tudományos Egyesület konstrukciós szakosztályának elnöke vagyok.

1990-ben Péchy Géza, kivégzett forradalmár, újratemetésén, találkoztam az alakuló 56-os Szövetség elnökével, beléptem a Szövetségbe, ahol később alelnökké választottak. 1995-ig töltöttem be ezt a tisztséget.

Az autóbuszok fejlesztése időszakában 21 szabadalmat készítettem, és adtam be.

1995–96-ig az Igazolt Magyar Szabadságharcos Világszövetség alelnöke voltam

1996–2006-ig a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége gazdasági alelnöke voltam, majd pedig 2006 tavaszától országos elnöke lettem.

2006-tól a Szabadságharcosokért Közalapítvány egyik kurátora vagyok.

2006-ban nyugállományú ezredessé léptettek elő.

Kitüntetések:

- 1987 Rockwell-díj
- 1989 Eötvös Loránd-díj
- 1991–56-os Emlékérem
- 1991 Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje
- 1993 Köztársaság Elnöki Aranyérem
- 2004 Nagy Imre Érdemrend
- 2006 XVI. ker. díszpolgára
- 2006 Szabadság Hőse
- 2006 Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje

